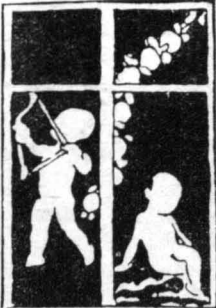

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η φάρσα του μαρκησιού ντε Λετοριέρ. "Όπου δέν δέχεται κανείς ν' άγοράση πάμφθινα δέκα χρυσά λευδοβίκια! Τά επαγγέλματα του... Ρουμπενς. Μία δίκαιη άπάντησις του ζωγράφου Καζανόβα. Η κωμωδία του στρατάρχου ντε Λούξεμπουργ. Τά κόκκινα γένεια του πρίγκηπος της Ορλεάνης. Η δηκτικίτις ερω νέες του. Πώς τήν έπαθε. Τό πόδημα ένός "Άγγλου

Ο μαρκησιός ντε Λετοριέρ, γνωστότατος για τίς βλαπτικές φάρσες του, έκανε κάποιον άπόγευμα τόν περιπάτου του συντροφικά με μερικούς φίλους του. Σέ μία στιγμή, δειχόντας στους φίλους του τέτα χρυσά λευδοβίκια, τούς είπε : —Ίδού νοιώματα άξίας διακοσίων χρυσών φράγκων !.. "Όστόσο, άν θέλησω να τά πουλήσω, δέν θα πιάσω ούτε πέντε φράγκα !..

Καί μερός στη ζωική άπορία τών φίλων του, πρόσθεσε :

—Στοιχηματώ ένα καλό γένει ν' αυτά που είπα !.. Έπί μισή ώρα ακριβώς θα ζητώ να πουλήσω τά λευδοβίκια στον κόσμο, άντι πέντε φράγκων, κ' όμως κανένας δέν θα βοηθή να τ' αγοράση !..

Πραγματικά, τραβηχτική παράμερα κ' άρσιος να προτείνη στους διαβάτες τήν έπιμεροδεστιάτη αυτή άγοραπολησία. "Όστόσο, άν και πέσω ή μισή ώρα, τά χρυσά λευδοβίκια έμειναν άπουλήτα : Τά θεωρούσαν βλοο κάλτικα, σπικρώναν τούς άμους των κ' άποκαρινόντοσαν κ' άδιαφορία, μη δεχόμενοι να τ' αγοράσουν πάμφθινα και να κάνουν τήν τύχη τους !..

Ο ζωγράφος Καζανόβα, σ' ένα ταξίδει του στο Λονδίνο, είχε κληθή σέ γένεια άπό τόν πρεσβευτή της Γαλλίας. Άφού μίλησαν για διάφορα πράγματα, κατέλειπον στη ζωγραφική. Ο Καζανόβα μεταξύ άλλων άντηρε τότε τό παράδειγμα του μεγάλου Ρουμπενς, ό όποιος πολλές φορές είχε ζωματίσει και πρεσβευτής.

—Μπά !.. δέκοψε τότε ή σέζυγος τού πρεσβευτού, έκκληρητη. "Ότε ο Ρουμπενς, παρ' όλο που ήταν ζωγράφος, ήταν και διπλωμάτης ;

—Παρντόν, έξοχωτάτη ! διώρθωσε τότε ο Καζανόβα. Ο Ρουμπενς, παρ' όλο που ήταν διπλωμάτης, ήταν και ζωγράφος !..

Καί τόνισε τή λέξι "διπλωμάτης" με τήν ίδια ακριβώς περιφρόνησι, με τήν όποια είχε τόνισει ή πρεσβευτρα τή λέξι "εζωγράφος" !..

"Ένας Αυστριακός στρατηγός, νικημένος πολλές φορές άπό τόν περίφημο Γάλλο στρατάρχη ντε Λουίξεμπουργ, έλεγε κάποτε στό έπιτελειό του :

—Μά πότε θα νικήσω, επιτέλους, κ' έγώ, αυτόν τόν καταραμένο κωμωχό ;

Καί ο πραγματικά κωμωχός στρατάρχης, όταν τού άνέφρασαν αυτά

μένα άπό δω, βγαίνεις και έπιτρέφεις γρήγορα στό σπίτι σου !..

Γιά να μη τής δόση δέ καρδιά να διαμαρτυρηθή, φώναζε δεινάτο στον θυρωρό :

—"Όδηγιστε έδω τόν πολίτη Ντυροζού ! Είμαι στη διάθεσή του !..

Ο θυρωρός βγήκε... Λαχταρισμένη ή "Ορτάνς, έδωσε ένα γοργό φίλι, φίλι δίψας και λατριάς, στον δούκα... Καί κρυβοντας μέσα στό μαντίκι της τό μαχαίρι τού φρουτού, βιάστηκε να τρέξη πίσω άπό τήν πόρτα τού πλαινού σαλονιού.

Τή στιγμή εκείνη μητρε τού σαλονί ένας νεαρός και σημαντικός άνδρας, με ένεργητική φυσιογνωμία... Πίσω του άκουγόντοσαν τά βαρεία πατήματα τών ένόπλιων άνδρών τού άποασπασμάτος του.

"Ήταν ο πολίτης Ντυροζού, μέλος της τρομερής "Επιτροπής της Κοινής Σοτηρίας !..

—Χαίρε, ποιότα δούξ ! είστε στον κ. ντε Ζωαρές, με άδοτηρή φωνή. Άκούσθησθε με. "Εξεις λογαριασμούς να κανονίσει με τήν πατρίδα μου, κ' έτσι ύποχωρούν οι δικοί μου λογαριαμοί μαζί σου !..

—Φωνή !.. άκούσθηκε τότε άπό τό πλαινό σαλόνι μια σπαραχτική κραυγή.

Κι' άμέσως τήν διαδέχτηκε ένας γδοόπος κορομοός, πού πέφτει βαρεία στό πάτωμα... — Τί συμβαίνει ;... ρώτησε παραξενυμένος ο Ντυροζού. Η γυναίκα μου έδω ;... Είχε τό θράσος ή γυναίκα μου, άπόψε κιάλας, νάρθη τού δωφθαρισμένου σπίτι σου ;... —Κι' έπιασε τό πόμολό της πόρτας, για να τήν άνοίξει... —Ναι ! ψηθύρισε με αδράνια γαλήνη ο δούξ. "Άλλες φορές έχοχόταν ή γυναίκα σου έδω, για ν' άμαρτήση !.. "Απόψε ήρθε για να έξελξει !.. —Πάμε !.. "Η σειρά σου τώρα !.. μοιρούσισαι μ' έξαρσαι στιγμή ο Ντυροζού !..

Κι' αφήνοντας μασόνοχη τήν πόρτα τού μοιραίου σαλονιού, δίχως να ρίξει άνδν τή ματιά του προς τό αμόφορο κοριμί της γυναίκας του, βάδισε σκυρτός πίσω άπό τόν δούκα, ό όποιος προπορεύόταν προς τόν θάνατο με τό κεφάλι του ψηλά...

τά λόγια τού άντιπάλου του, ξεφώνισε γελώντας :

—Καί πώς έφρει, ό εύλογημένος, ότι είμαι κωμωχός ;... Σίς μάρες έγώ τόν κωμηγάο διαρκώς κ' έγώ βλέπω σινεπάς τήν πλάτη του, καθώς φεύγει !.. "Εκείνος δέν είδε ποτέ τή δική μου !..

Ο πρίγκηψ Γάστον της Ορλεάνης είχε όρασία κόκκινα γένεια, για τά όποια ύπερηφανείαν. Άλλά δυστυχώς, όχι μόνον ύπερηφανείαν ήντ' αυτά, μα και γάνοταν ένοχλητικότητας με τά περιγμάτια του σέ όσους δέν είχαν καθόλου γένεια. Έκνευρισμένος επί τέλους άπό τά περιγμάτια τού πρίγκηπος, ο Λυττός ντε Λά Μάρ, τού είπε μία μέρα :

—"Υψηλότατε, μπορούσα κ' έγώ κάλλιστα να είχα γένεια, όπως ή ύψηλότης σας !.. Άλλά δυστυχώς, όταν παρουσιάστρα στον "Υριστό για να με έφοδιάση κ' έγώ, ή διανομή τους είχε τελειώσει... Καί τού είχα μείνει μόνον μερικάς ντουζίνες. Δυστυχώς όμως κ' αυτά τά γένεια πού τού είχα άπουείνη, είχαν όλο τό χρώμα τών δικών σας ! Κι' έτσι, προτίμησα να μείνω έντελώς σπανός, παρά να φηγουράφω με γένεια κόκκινα !..

Κόκκαλο ο ύψηλότατος.

Ο σκληροκαρδός "Άγγλος λόφος - αρχιδυκαστής Τζέφφρις, μιλώντας μία μέρα με κάποιον διηγητό, τού έδειξε με τό μπιστονιό του ένα δυστυχισμένο άνθρωπο, καθισμένο στό έδώλιο τών κατηγορουμένων, και τού είπε με σαρκασμό :

—Δέν κανείς καλά να είσαι συνήγορος τού κανάγια αυτού, ό όποιος βρισκεται εκεί στην άσχη τού μπιστονιού μου... —Κι' ό κατηγορούμενος, ξερότνας εκ τών προτέρων ότι έμελλε να καταδικασθή εις θάνατον, θέλησε τουλάχιστον να έξεθιάσση κ' είπε με άπερίγρηστο σαρκασμό :

—Σέ πού άπό τίς δυό άρες τού μπιστονιού σας βρισκεται αυτός ό κανάγια, μιλώσθε ;

Σέ μία συντραριά λογίων, στην όποια βρισκόταν και ό Κάρλοος Ντίκινς, ένας μυθιστοριογράφος έλεγε μ' έπιβριθές βρος τά έξη :

—Άλεχθάνωμα τούς ρομαντικούς και τούς ποιητάς... Στοιχίζον τήν πραγματικότητα με τούς θαιμιστάς ψευτιές, ώστε οι άνθρωποι αναγκάζονται ν' άπογοητεύονται εκ κάθε τούς βήμα... Πρέπει να γράφομε τήν αλήθεια, οσοδήποτε κ' άν εννε άσχη κ' Κάτω τά άπατήλα και περιτά στολίδια ! Ζήτω ο ρεαλισμός !..

Ο διάσημος Ντίκινς τότε δέκοψε τόν ρεαλιστή αυτόν, λέγοντας : —Περισμένετε ένα λεπτό και θα σας άποδείξω εμπράκτως πόσο άδικό έχετε !..

Σκηώθηκε ύστερα, κατέβηκε στον κήπο, έπιασε μία λαμπρόχρομη πεταλούδα και τής σκούπισε τό πλουμιστό χνοοδι τών φτερών της. Δείχοντας ύστερα σ' όλους τό άλλο εκείνο έντομο — όπως τό κατάντησε — είπε χαμογελαστό :

—Ίδού ή ζωή, όπως θέλουν να τήν καταντήσουν οι ρεαλιστά !..

Ο διάσημος έξερευνητής Φερνάνδος Κορτές, όταν γύρισε στην Ίσπανία, δέν έγινε βελατός στα άνάκτορα με τίς τιμές πού τού όφειλόntonται. Μόλις μία φορά μόνάχα τόν κάλεσε ο βασιλεύς Κάρλοος ό Ε', και τόν συνεχάρη άπλως.

Άλγες μέρες άρχότερα δινόταν δεξίωσης στα άνάκτορα, στην όποια είχε προσκληθή κ' ο Κορτές. Ο βασιλεύς τόν συνάντησε τυχαία σ' ένα σαλόνι. Κι' επειδή τόν μισοθυμόταν άπό τήν προηγουμένη άκρόασι, κ' επειδή έπίσης τόν πρόσζε τώρα καλύτερα και τούκανε έντίπωση ή άγρια και ένεργητική μορφή του, τόν πλησίασε και τόν ρώτησε ποιός ήταν ! Με κωμικό πειγμα τότε, ο τρομερός εκείνος κατακτητής της "Αμερικης, άποκρίθηκε :

—Μεγαλειότατε, θα έφρεπε να με θυμιστε, γιατί χάρισα στό θρόνο σας τούσες επαρχίες, όσες πόλεις κληρονομήσατε άπό τόν μακαριτή πατέρα σας !..

Τά σκληρά και τεσοκούρατά αυτά λόγια έκαναν βαθεία έντίπωση στον βασιλέα, ό όποιος έτίμησε τόν Κορτές με άνώτατα αξιώματα.